

свѣтенъ приятель! но тѣзи чужда опитность не ще му направи бесполезна личната опитность: ние само онова знаемъ добръ което сами сме пипзали, видѣли, чувствуваели и испитали.

Истина е че свободата си има своитѣ опасности, и че момъкътъ изоставенъ самъ може да прави погрѣшки. Но всяка свобода си има опасноститѣ: трѣбва ли да отнемемъ на чловѣкътъ свободната воля, за да му въспрѣпятствуваме да прави погрѣшки? Ако не е благоразумно да оставяме момъкътъ свободенъ въ присѣтствието на свѣтскитѣ опасности, има едно сѣщество още по неблагоразумно: то е сѣществото което е създадо чловѣкътъ съ искушението и свободната воля при запрѣтений плодъ. Освѣнъ това, не трѣбва ли момъкътъ единъ день да бѣде свободенъ? и ако прави погрѣшки, не е ли по добръ да ги прави прѣзъ възрастта когато тѣ сѣ поправими и когато тѣ компрометиратъ само него? и мислишь ли че ще постѣжнишь благоразумно ако прѣнесешъ момъкътъ отъ майчиното управление въ управлението на едно семейство? Тѣзи рѣвнива гричка, която придружава момъкътъ до прагътъ на женидбата, ми напомнюва ония възглавнички които понѣкога турятъ на дѣцата за да се учѣтъ да ходѣтъ; тѣ така се пазѣтъ да не се повредѣтъ като паднѣтъ, щото не могѣтъ да ходѣтъ безъ да падатъ.

Майката, прочѣе, трѣбва да се покори, и още единъ пѣтъ да остави дѣтето си, това дѣте което първий пѣтъ се е отдѣлило съ мѣка отъ утробата ѝ, но което държеше на грѣдитѣ или на колѣнитѣ си; което, вто-